

ÅREN FRAMFÖR MIG

Eva Thors Rudvall

Kära Inger!

Läs och skriv. Ord hjälper. Fast man inte har så många att använda i den allra sköraste stunden.

Vi går in i farvälens tid nu, du och jag. Den tredje fasen av livet. Det är tydligt. Flera i min närhet är obotligt sjuka och min vän Johanna ... jag satt hos henne så mycket jag kunde.

Det finns ett citat som slutar med något i stil med *It all depends on how gracefully you can let go*. Vi får luta oss mot det. Sätta vår lit till The Amazing Grace, se till att den finns.

Avsked är omvälvande, ändå verkar de förlöpa lugnare nu för oss än förut eftersom vi redan har varit igenom en del. När vi var unga hade vi noll beredskap, eller hur? Nu har vi åtminstone lite koll. Vi är våra egna bibliotek.

Jag gick i pension i förrgår.

Är på Grand Canaria och unnar mig en vecka för att ställa om urverket.

Tänker på dig

5 december

Till denna min avsides belägna semesterort har jag tagit med mig så många böcker som flygbolagets bagageregler tillåter, bland annat *En dag om året* med den knäckebrödstorra undertiteln Svenska författaress texter till det svenska folkbiblioteket. Och mormors *Min levnad*, tjugo handskrivna sidor hopsatta med ett grönt sidenband trätt genom hålslagshål.

Hennes lite kantiga men mycket prydliga skrivstil och sidenbandet som hon knutit i rosett är etthundra procent vemod, men texten så osentimental att jag vacklar under dess tyngd.

8 december

Inför tillvaron som icke längre yrkesarbetande känner jag mest förväntan. Nya dörrar kommer att öppnas, för så är livet konstruerat. Stänger man en, så kommer hissen.

Jag skriver för att hålla koll och inte tappa styrfart.

På den här skutan är jag kapten.

Och envar sitt eget bibliotek!

14 januari

På Gran Canaria kysser havet stranden. Bergen är åsyna vittnen
och finns kvar.

Och mina elever finns kvar i mig.

Jag lärde dem att skriva och läsa.

21 januari

Det blev en lunch på Grand idag. Två bord bort från mig satt en man som säkert hade passerat de sjuttio.

Han var i ro. Hans ansikte var tungt. Blicken vägde en värld.

Han var gammal boxare, gammal gladiator, gammal kejsare.

Och jag tänkte att en filmisk replik vore om en sån som jag går fram till en sån som honom, ser honom lite för länge i ögonen och säger *If only I was twenty years older*. Vilket jag förstås inte vågade. Men skriva om det kan jag göra.

20 januari

Småfåglarna letar efter mat. Amaryllisen har blommat ut.

Och jag grunnar fortfarande på om jag framöver ska presentera mig som *författare* eller *pensionär*. Det är frågan och den är kokett.

Men min vakna tid roterar ju kring alfabetets möjligheter, och blottläggande och bevarande.

Genom att skriva uppväcker jag mormor från de döda, och i skrift hör jag havet på Gran Canaria brusa rakt genom Östanå och utanför mitt skrivbord är världen vit som papper. Om det är vackert? Självklart är det vackert. Papper är vackert: ett löfte.

Inger!

Ja, Vitön gör det med sina läsare: borrar sig in. Man blir inte av med den.

Via en loppis-slump kom jag i idag över ett gammalt fotoalbum som innehåller bilder omöjliga att göra osedda.

Tyska flottister och deras officerare.

Tillfångatagna.

I Trondheim.

Nazisymbolerna är bortsprättade från rockarna, istället bär de vita kapitulationsarmbindlar.

Det fanns ett par hundra tusen tyskar i Norge vid krigets slut och framförallt flottisterna sysselsatte sig med den oerhört udda uppgiften att tillverka totempålar.

Ett av fotografierna föreställer en av dessa pålar, säkert minst fem meter hög. Den är genomborrad av ett svärd, som samtidigt är ett kors och ett ankare. På det hänger två hjärtan.

!!!

Jag har arbetat i snart fyra decennier.
Älskat lite för mycket – eller för många.
Den allt överskuggande frågan nu är:
Vem vet hur många goda år man har framför sig?
Det uppfordrande svaret: Ingen.

Åren framför mig är en berättelse om oro, skönhet och böckers
nödvändighet. Och om ambivalensen kring att gå i pension.
Texten bygger på dagboksanteckningar och en sms-konversation
mellan två kvinnor som känt varandra ett helt liv.

Kärnfullt, tankvärt och emellanåt svindlande.

Martin Ringh, författare till "Sommar i mormors hus"

Språket är eftertänksamt och varsamt. Det skapar en ovanlig
läsro. Livet får vara både sorgligt och vackert.

Bokluckan, bokbloggaren Camilla Hansson

En unik mix av prosa och poesi – en genrehybrid om fascinerande
kvinnoöden som lämnar läsaren med en varm känsla i hjärtat.

Ann-Christine Bärnsten, artist och författare

Anilla förlag